

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **Ing. L. Z.**
bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Ing. Zdeňkem Stanovským
sídlem advokátní kanceláře MAREK & STANOVSKÝ
Na hutích 661/9, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2018, č. j. KUZZ-800/2018, sp. zn. KUSP-800/2018/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2018, sp. zn. KUSP-800/2018/DOP/ Mu, č. j. KUZZ-800/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto tak, že rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, odboru občansko-správních agend, oddělení dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 11. 2017, č. j. MeUKM/074915/2017, sp. zn.

MeUKM/031717/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“),

- se ve výroku II mění tak, že do skutkové věty výroku rozhodnutí se vkládá datum konce platnosti technické kontroly, a dále se právní věta doplňuje o ust. § 37 písm. c) a § 38 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném v době spáchání přestupku;
 - se ve výroku o sankci zákazu činnosti, spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel, mění tak, že se uložená sankce snižuje na 6 měsíců;
 - se ve výroku o sankci pokuty a zákazu činnosti mění tak, že odkaz na ust. § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu se nahrazuje odkazem na ust. § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona;
 - odvolání žalobce se zamítá a rozhodnutí v I. stupni se v jeho zbytku potvrzuje.
2. Správním orgánem I. stupně byl žalobce uznán vinným tím, že dne 23. 4. 2017 kolem 14.58 hodin na dálnici D1, mezi kilometrem 261,0 a 260,5, v katastru obce Kroměříž (souřadnice GPS: Y 538385.49, X 1153389.10), ve směru jízdy od obce Hulín na obec Kroměříž, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 130 km/hod., řídil osobní motorové vozidlo značky X., RZ: X., nedovolenou rychlostí, kdy mu byla Policií ČR, dopravním inspektorátem Kroměříž naměřena rychlost jízdy 187 km/hod., při zvážení odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$, byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 181 km/hod., nejvyšší dovolenou rychlost tak překročil nejméně o 51 km/hod. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a tím z nedbalosti naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.
3. Dále byl žalobce uznán vinným tím, že dne 23. 4. 2017 kolem 14.58 hodin na dálnici D1, mezi kilometrem 261,0 a 260,5 v katastru obce Kroměříž (souřadnice GPS: Y 538385.49, X 1153389.10), ve směru jízdy od obce Hulín na obec Kroměříž, řídil osobní motorové vozidlo značky X., RZ: X., které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, mělo neplatnou prohlídku technické kontroly, čímž porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a z nedbalosti naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
4. Za tyto přestupky byly žalobci podle ust. § 125c odst. 5 písm. c) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu a v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, uloženy pokuta ve výši 7 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu osmi měsíců, s účinností nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.
5. Dále byla žalobci dle ust. § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich v souladu s ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

6. Podle napadeného rozhodnutí k odvolací námitce stran nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí z důvodu neodůvodnění zamítnutí návrhu na provedení navržených důkazů ze strany žalobce, žalovaný uvedl, že pravdou je, že správní orgán I. stupně důkazní návrhy žalobce v rozhodnutí úplně pominul. Tento deficit žalovaný napravit a korigoval. Správní orgán I. stupně při rozhodování vycházel z důkazů, které byly ve správním spise založeny již před předvoláním žalobce k ústnímu jednání a dne 25. 7. 2017 byly provedeny na ústním jednání. Dále správní orgán I. stupně vycházel z důkazů, které byly založeny do spisu po ústním jednání. Po ústním jednání byl spis doplněn o uživatelský manuál z roku 2012 k rychloměru Ramer 10C, který byl zástupci žalobce doručen dne 31. 7. 2017. Žalovaný konstatoval, že žalobce za účelem ověření, zda měření proběhlo řádně dle návodu k obsluze, navrhoval provést několik důkazů - stanovení data výměny kol na měřicím vozidle; zjištění tlaku vzduchu kol a hmotnost vozidla v době kalibrace měřicího přístroje a záznam o kontrole měřicího vozidla před měřením dne 23. 4. 2017. Žalobce vychází z toho, že návod k obsluze s informacemi pracuje a nelze se bez nich obejít, s čímž však žalovaný nesouhlasí, neboť pro danou věc je podstatné, že silniční rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013-35, či rozsudek, č. j. 1 As 101/2016-77). Fakticky se žalobce snaží poukázat na možné pochybení při měření právě v souvislosti s výměnou pneumatik, jejich nedostatečného tlaku (podhuštěné pneumatiky), prokázání hmotnosti vozidla v době kalibrace. Jeho domnělé předpoklady ovšem nemají žádnou oporu ve spise. Analogicky žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 „Dle § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb. „[d]oba platnosti ověření stanoveného měřidla stanovená zvláštním právním předpisem se počítá od začátku kalendářního roku následujícího po roce, v němž bylo ověření stanoveného měřidla provedeno. U stanovených měřidel a certifikovaných referenčních materiálů, pro něž se vystavuje ověřovací list nebo certifikát, se doba platnosti počítá ode dne vydání ověřovacího listu nebo certifikátu.“ V daném případě byl k měřicímu zařízení vydán dne 13. 11. 2014 ověřovací list č. 239/14 s platností do 12. 11. 2015. V době, kdy stěžovatel spáchal vytýkaný přestupek tak měl rychloměr platné ověření. Jak již bylo výše naznačeno, z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřicí zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, že došlo k výměně pneumatik. Např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, zdejší soud vyslovil: „K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřistoupil. Měřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007-66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56), je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2 006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Vzhledem k tomu, že správní spis všechny tyto dokumenty obsahuje, nebylo nutné provádět další dokazování. Zdejší soud neshledal důvod odchytil se od závěrů uvedených v citované judikatuře.

Přijetí výkladu stěžovatele by znamenalo, že při každém přezutí pneumatik by zanikla platnost ověření rychloměru a bylo by nutné vždy vydat nové ověření. Takový požadavek ze zákona dovodit nelze. V § 7 odst. 2 vyhlášky jsou explicitně uvedeny důvody, na jejichž základě platnost ověření zaniká; přezutí pneumatik vozidla, na němž je toto měřicí zařízení umístěno, takovým důvodem není. Nadto je nutno konstatovat, že stěžovatel překročil rychlost o více než 30 km/hod, tzn., že ani drobná nepřesnost v odchylce by nemohla způsobit závěr o podstatném překročení dovolené rychlosti. Ostatně s drobnou odchylkou měření právní úprava počítá. Jak uvedl zdejší soud např. v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35 „Městský soud

správně dovodil, že právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že překročení povolené rychlosti bylo velmi významné (52 km/h) a rovněž po započítání odchylky (překročení o 46 km/h) byla naměřená rychlost při horní hranici formálního znaku přestupku (srov. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 a 3 zákona o přestupcích). Lze tedy vyloučit, že by provozní podmínky měřicího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku“.

7. Prověření vznesených důkazních návrhů by šlo nad rámec zásady materiální pravdy. Úkolem správních orgánů je prověřit spáchání přestupku pachatelem, a pokud správní orgán shledá vinu na jeho straně, tak o přestupku rozhodnout i s adekvátním správním trestem. Akceptace důkazních návrhů správním orgánem by znamenala, že při každé hypoteticky vyvolané pochybnosti o správnosti měření vyvolané účastníkem řízení by musel správní orgán provádět rozsáhlé dokazování s nejistým výsledkem. V § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů jsou explicitně uvedeny důvody, na jejichž základě platnost ověření zaniká, přezutí pneumatik, hustota pneumatik (jejich případné poddimenzování) na měřicím vozidle nebo odlišná hmotnost měřicího vozidla, takovými důvody nejsou.
8. K námitkám týkajících se vadnosti měření (relevantním pouze ve vztahu k podané žalobě, pozn. soudu) uvedl žalovaný následující. Podle tvrzení žalobce, že dle čl. 4. 3. návodu k obsluze z roku 2013 je třeba, aby identifikační údaje o měření zobrazené na snímku obsahovaly mimo jiné vypočtenou délku vozidla a délku dráhy, což snímek na záznamu o přestupku neobsahuje, stejně jako údaj o dosahu radaru a hodnotu zoom objektivu. Žalobce z toho dovozuje, že právě chybějící údaj o vypočtené délce vozidla by mohl prokazovat, že úhel měření byl nastaven v rozporu s návodem k obsluze, neboť je zřejmé, že úhel měření je jednou z proměnných, z nichž výpočet tzv. vypočtené délky vozidla přímo vychází. Dále žalobce uvedl, že dle čl. 3.1 návodu k obsluze z roku 2013 musí být úsek, ve kterém se provádí měření ve směru jízdy v přímé délce, která je závislá na bočním odstupu měřiče od středu měřeného jízdního pruhu. Při bočním odstupu 5 m je délka měřeného úseku 35 m, při odstupu 10 m se jedná o 45 m a při odstupu 15 m se jedná o 60 m. Žalobci není jasné, jak dlouhý byl přímý úsek, na němž měření proběhlo, ani jaký byl boční odstup.
9. Dle napadeného rozhodnutí typově totožná námitka již byla řešena i judikaturou správních soudů. Žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 9. 2014, sp. zn. 41 A 88/2013, kde soud konstatoval, že „k vyjádření k žalobě připojil žalovaný odpověď na svůj dotaz, zaslanou J. H., vedoucího AMS K22, metrologu I. kvalifikačního stupně v oboru silničních rychloměrů, jehož se dotazoval po zaslání záznamu o přestupku (tedy i snímku), že je mu zasílán snímek, o němž s ním pracovník žalovaného hovořil po telefonu a tento žádá o jeho zhodnocení. Dále uvedeno pracovníkem žalovaného, že dle jeho

soudu je nastaven zbytečně velký dosah (60 m). Proto prosí o vysvětlení, co znamená údaj 8,5 m na displeji. Odpověď je taková, že 8,5 m (uživatelská příručka na straně 20 na ilustračním snímku uvádí dole hodnotu 3,6 m) bylo chybně uvedeno v návodu k obsluze jako délka vozidla. Byla to chyba, která byla při revizi zrušena a již byla v radarech tato informace odstraněna. Byla to úhlopříčná délka vozidla, která měla význam jen pro programátory, zůstala tam omylem a způsobovala zmatek“. Revize byla řádně provedena prostřednictvím ČMI (...)“. Délka vozidla po revizi návodu k obsluze chybí, protože byla údajem chybně nastaveným v rychloměrech a revizí byla z návodu k obsluze z nastavení rychloměru odstraněna. Jednoduchým srovnáním uživatelské příručky z roku 2012 s návodem k obsluze z roku 2015 lze ověřit, že na ilustračním snímku změřeného vozidla v uživatelské příručce na straně 20 je skutečně zobrazena informace o délce vozidla, zatímco revidovaný návod k obsluze k roku 2015 na ilustračním snímku na straně 74 zobrazovaný údaj o délce měření již neuvádí. Tím spíše ztrácí na významu souvztažná odvolací námitka žalobce, že chybějící údaj o vypočtené délce vozidla by mohl prokazovat, že úhel měření byl nastaven v rozporu s návodem k obsluze. K námitce, že snímek neobsahuje délku dráhy, žalovaný uvedl, že tento údaj se na snímku nezobrazoval nikdy. Odmítnout je třeba rovněž námitku, že snímek změřeného vozidla neobsahuje údaj o dosahu radaru a hodnotu zoomu objektivu. Dosah radaru měli policisté nastaven na 20 m a tento údaj je uveden vpravo dole pod položkou „right“. Zoom objektivu měli policisté nastaven na 40 mm, což je údaj hned pod hodnotou dosahu radaru. Návod k obsluze hodnotu zoomu objektivu označuje jako „ohniskovou vzdálenost“, což je ručně nastavená hodnota zoomu na objektivu videokamery. Čím je tato hodnota větší, tím větší je přiblížení scény na snímku. Ruční nastavení hodnoty zoomu nelze provést pro variantu digitální kamery s objektivem s pevným diskem (str. 75 návodu k obsluze z roku 2015).

10. Co se týče pomůcky pro vyhodnocení měření, žalovaný uvedl, že pomůcka pro vyhodnocení měření vznikla v reakci na opakované a četné námitky pachatelů přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti [§ 125c odst. 1 písm. f) body 2-4 zákona o silničním provozu]. Autorem její první verze k 25. 8. 2014 i revidované verze k 19. 6. 2015 je J. H., toho času vedoucí Autorizovaného metrologického střediska Kunovice K22, metrologa I. kvalifikačního stupně v oboru silničních rychloměrů.
11. Žalobce podává žalobu proti napadenému rozhodnutí co do výroku IV., ve spojení s výrokem I. rozhodnutím správního orgánu I. stupně, a dále co do celého výroku o uložené sankci.
12. Žalobce žalobu rozdělil podle následujících bodů:

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

13. Žalobce poukázal na čl. 6.3.7.7. návodu k obsluze (str. 124), dle něhož „změna tlaku vzduchu kol, změna hmotnosti vozidla, výměna kol apod. mohou být příčinou zmenšení přesnosti měření rychlosti. Proto také technický stav vozidla musí být pravidelně kontrolován, zvláště tlak a stav pneumatik. Váha vozidla nemůže překročit 250 kg v poměru k váze v době ověření. Tato kontrola je doporučena před každým měřením rychlosti za jízdy“.
14. Vzhledem k výše uvedenému již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně žalobce opakovaně navrhoval doplnění spisu o důkazy, z kterých by byly zjistitelné následující informace:

- a) v jakém vozidle bylo měření rychlosti žalobce dne 23. 4. 2017 provedeno. Tuto informaci je přitom třeba zjistit ověřitelným způsobem, tedy například knihou jízd dotčeného vozidla, případně jiným záznamem, z něhož bude vyplývat, že v rozhodné době J. M. a R. S. toto vozidlo používali;
 - b) kdy byla mezi 30. 11. 2016 a 23. 4. 2017 provedena výměna kol na vozidle, které rychlost vozidla žalobce změřilo, tedy například servisní knihou k vozidlu či jiným dokladem, z něhož vyplývá, kdy došlo k výměně kol ze zimních na letní;
 - c) jaký byl tlak vzduchu kol a hmotnost vozidla v době kalibrace měřicího přístroje dne 30. 11. 2016, což by mělo vyplývat ze záznamů Ing. V. L. a S. U., kteří prováděli kalibraci;
 - d) záznam o kontrole měřicího vozidla před měřením ze dne 24. 3. 2017, zda byla provedena kontrola tlaku a stavu pneumatik, který by měl být k dispozici u Policie ČR;
 - e) záznam o hmotnosti měřicího vozidla v době měření účastníka, který by měl být k dispozici u Policie ČR;
15. Správní orgán I. stupně však na návrhy žalobce nijak nereflektoval, žádné žalobcem navržené důkazy nezajistil a neprovedl, přičemž svůj postup nikterak neodůvodnil. Žalovaný doznal, že uvedeným jednáním správní orgán I. stupně pochybil, a proto současně uvedl, že uvedené pochybení sám v rámci rozhodnutí napraví. Ihned v další větě však žalovaný konstatoval, že žalobce vychází z toho, že návod k obsluze s informacemi pracuje a nelze se bez nich obejít, přičemž žalovaný takový názor nesdílí. Žalovaný se pochybení správního orgánu I. stupně, ve smyslu neodůvodnění neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů, snažil napravit tím, že uvedl, že provádění předmětných důkazů nepovažuje za potřebné. Dle žalovaného jsou důkazní návrhy žalobce nedůvodné, neboť silniční rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii, z čehož by pak měl plynout závěr, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla.
16. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí v této části lze dle žalobce spatřovat také v tom, že k návrhu žalobce na provedení důkazů a k námitkám ohledně porušení návodu k obsluze rychloměru a z toho plynoucí vadnosti provedeného měření rychlosti správní orgán I. stupně pouze stroze konstatoval, že *„hlídka PČR, která prováděla měření rychlosti, je odborně proškolená a na základě odborné zkoušky má potvrzenou způsobilost k ovládnutí silničního radarového rychloměru“*, a že *„ze své praxe ví, že před započítím měření vozidlovým měřicím rychloměrem Ramer 10C každý proškolený policista ustanoví vozidlo a měřicí zařízení podle návodu k obsluze tak, aby nemohlo docházet k žádným pochybnostem správnosti měření“*. Žalovaný se pak snažil správní orgán I. stupně obhájit tím, že jeho argumentaci ještě rozšířil, když uvedl, že měření rychlosti projíždějících vozidel je běžnou a standardní součástí policejního dohledu, přičemž tento případ se neliší od jiných.
17. Jednáním žalovaného tak došlo k porušení práva na náležité odůvodnění zamítnutí návrhu na provedení navržených důkazů, neboť jeho argumentace nemá oporu ve spisu a zároveň dotčeným zamítnutím bylo žalobci upřeno právo prokazovat nesprávnost měření navrženými důkazy.

Nezákonnost provedených důkazů

18. Žalobce namítá, že záznam o přestupku, jehož součástí je fotografie vozidla žalobce s údaji ohledně naměřené rychlosti vozidla a dalšími souvisejícími údaji není způsobilým

důkazem, neboť měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru. Dle ověřovacího listu byl rychloměr RAMER 10C vyroben v roce 2015 a je třeba na něj aplikovat návod k obsluze platný v době výroby rychloměru a nikoliv návod revidovaný ke dni 17. 9. 2015. Právě tento postup je však dle žalobce vadný a žalovaný tak dle názoru žalobce posuzoval správnost měření dle nesprávného návodu k obsluze. Již ze své podstaty, kdy návod k obsluze popisuje způsob fungování určitého zařízení, je třeba, aby tento byl navázán ke konkrétnímu zařízení. Byl-li tedy rychloměr vyroben v době účinnosti návodu k obsluze ze dne 17. 10. 2011, je třeba také v rámci užívání uvedeného rychloměru vždy postupovat dle tohoto návodu. Opačný postup by byl naprosto nelogický. Nelze uvažovat o tom, že u jednoho a téhož technického zařízení by se v průběhu času měnily podmínky k jeho řádnému užívání, aniž by například došlo k technickému zásahu do zařízení.

19. Žalobce již v rámci správního řízení namítal následující vady měření.

1) V návodu k obsluze v čl. 6.3.1.3 je uvedeno, že v případě měření rychlosti předjíždějících vozidel musí být rozdíl mezi měřícím a měřeným vozidlem cca 20 km/h. V tomto případě mělo měřící vozidlo 108 km/h a měřené údajně 187 km/h. Aby tedy proběhlo měření řádně, měřící vozidlo by muselo jet rychlostí cca 167 km/h, což je překročeno o 59 km/h, tedy cca trojnásobně.

S ohledem na takto zásadní porušení návodu k obsluze a za situace, kdy vadnost měření o pouhé 2km/hod směrem „dolů“ by znamenala podstatnou změnu právní kvalifikace jednání žalobce a s tím související zásadní změnu možných sankcí, nelze toto pochybení přehlížet, jak to činily správní orgány. Protože byl pak požadovaný rozdíl rychlostí vozidel překročen téměř trojnásobně, o vadnosti měření nemůže být pochyb.

2) Dle čl. 4.3 návodu k obsluze měřícího přístroje je třeba, aby identifikační údaje o měření zobrazené na snímku obsahovaly mimo jiné vypočtenou délku vozidla a délku dráhy, což snímek na Záznamu o přestupku neobsahuje.

V čl. 4.3 návodu k obsluze je přitom uveden taxativní výčet identifikačních údajů o měření, jež mají být zobrazeny na snímku, a to včetně výjimek uvedených v závorkách. Mezi těmito výjimkami ovšem vypočtená délka vozidla, ani délka dráhy není, což je jednak naprosto zřejmé porušení návodu k obsluze, a dále to může znamenat vadnost provedeného měření.

3) Dle čl. 3.1 návodu k obsluze musí být úsek, ve kterém se provádí měření, ve směru jízdy přímý v délce, která je závislá na bočním odstupu měřiče od středu měřeného jízdního pruhu. Při bočním odstupu 5 m je délka měřeného úseku 35 m, při odstupu 10 m se jedná o 45 m a při odstupu 15 m se jedná o 60 m. Není přitom zřejmé, jak dlouhý byl přímý úsek, na němž měření proběhlo, ani jaký byl boční odstup.

20. Tvzení žalovaného, že ze snímku změřeného vozidla je na první pohled vidět, že úsek měření je přímý a přehledný s dodržením podmínky vhodného bočního odstupu doporučeného návodem k obsluze, je naprosto absurdní, neboť uvedené tvrzení je velice abstraktní, ze snímku není vůbec patrné, zda je úsek v dostatečné délce přímý (snímek zabírá pouze několik metrů komunikace) a dodržení vhodného, konkrétně vypočteného bočního odstupu, také nelze ze snímku vůbec pozorovat, jak se pouze v rovině ničím nepodloženého obecného tvrzení snaží žalovaný dovodit.

21. Lze tedy uvést, že měření, jehož výstup neobsahuje všechny návodem požadované a taxativně vyjmenované údaje, nelze považovat za pořízené v souladu s návodem k obsluze, jak vyžaduje jeho ověřovací list.
22. Správní orgány se v rámci správního řízení snažily uvedené námitky žalobce vyvrátit tvrzením, uvedeným v uživatelské příručce č. 8/2012, že „*při nesprávném způsobu jízdy měřicího vozidla může měřič vyhodnotit měření jako nesprávné a neuloží záznam o přestupku*“, z čehož správní orgány dospěly k závěru, že protože se záznam o přestupku uložil, proběhlo měření v souladu s návodem k obsluze.
23. Tento závěr je však naprosto absurdní již jen z důvodu, že uživatelská příručka uvádí pouze to, že v případě nesprávné jízdy měřicího vozidla se záznam o přestupku může neuložit. Nelze tedy logicky dovodit pravidlo, že byl-li záznam o přestupku uložen, muselo být měření provedeno řádně.
24. Co se týče námitky ad 1), tuto se žalovaný snažil vyvrátit právě nutností použít již revidovaný návod k obsluze, kde je podmínka dodržení rozdílu rychlostí obou vozidel vypuštěna, což však s ohledem na vše výše uvedené nemůže v žádném případě obstát.
25. Ohledně námitky ad 2) žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 88/2013, v rámci kterého citoval vyjádření dále neidentifikovaného metrologa, J. H., dle jehož názoru byla délka vozidla chybně uvedena v návodu k obsluze, přičemž se jednalo o úhlopříčnou délku vozidla, která měla význam jen pro programátory a zůstala tam omylem, a proto byl v revidovaném návodu k obsluze tento údaj vypuštěn. Dle názoru žalovaného je tento rozsudek plně aplikovatelný také na tento případ.
26. Uvedené vyjádření je naprosto nesmyslné, neboť žalovaný odkazuje na část odůvodnění rozsudku, ze které nebyl učiněn žádný závěr. Jedná se o jakési neověřitelné vyjádření určité osoby, identifikované pouze jménem, bez jakékoliv právní závaznosti, které v uvedeném sporu předložil soudu žalovaný, proto není jasné, jak by tímto mohla být námitka žalobce vyvrácena. Nehledě na to, že i samotný obsah vyjádření je absolutně nesrozumitelný a zmatečný.
27. K námitce ad 3) žalovaný pouze stručně uvádí, že předmětné údaje se na záznamu o přestupku nezobrazovaly nikdy, což pravděpodobně žalovaný považuje za pádné odůvodnění, proč tomu tak nebylo i v tomto případě, to vše i přesto, že dle návodu k obsluze předmětné údaje v záznamu o přestupku být uvedeny musí.
28. Dále pak žalobce namítá také nezákonnost tzv. pomůcky pro vyhodnocení záznamů ze dne 25. 8. 2014, revidovanou dne 19. 6. 2015, kterou vyhotovil p. J. H. Pomůckou k měření, zpracovanou blíže neidentifikovanou soukromou osobou jménem J. H., který by měl údajně být zaměstnancem společnosti RAMET a.s. (což však z ničeho nevyplývá a pouze to tvrdí správní orgán), bez jakéhokoliv bližšího upřesnění, se žalovaný snažil vyvrátit některé námitky žalobce stran vadnosti provedeného měření rychlosti. Dle žalobce se jedná o naprosto irrelevantní dokument vypracovaný blíže neidentifikovanou soukromou osobou se značně neformálním stylem vyjadřování, poskytující jakýsi výklad k návodu k obsluze.
29. Snaha o vyvrácení některých žalobcem uplatněných námitek prostřednictvím pomůcky pak bez dalšího způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť pomůcka není způsobilá jakkoliv blíže vykládat návod k obsluze, a proto s odkazem na informace v ní uvedené nelze jakékoliv námitky žalobce vyvracet. Tento způsob vypořádání se s námitkami je v

rozporu se zákonem, nehledě na to, že pomůcka se také dostává do rozporu s návodem k obsluze rychloměru.

30. S ohledem na uvedené žádá žalobce soud, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
31. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí s předmětnou žalobou. Co se týče namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, žalovaný se při posuzování důkazních návrhů opíral o § 52 správního řádu a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která vyžaduje, aby správní orgán při odmítnutí provést důkazy svůj postup náležitě odůvodnil. S důkazními návrhy, aby byly předloženy informace k výměně kol na vozidle, tlaku vzduchu kol, zda byla provedena kontrola tlaku v pneumatikách a záznam o hmotnosti měřícího vozidla v době měření se žalovaný podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí na straně 12 až 14, na které odkazuje. K nezákonnosti provedených důkazů žalovaný zopakoval své závěry učiněné v napadeném rozhodnutí, kterými reagoval na totožné argumenty žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
32. Na základě uvedeného žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

33. Žaloba není důvodná.

34. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
35. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
36. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
37. V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
38. Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.
39. Dne 9. 5. 2017 byl správnímu orgánu prvního stupně doručen přestupek žalobce. Podle oznámení přestupku ze dne 5. 5. 2017 byl přestupek zjištěn zasahujícími policisty, a to radarovým rychloměrem Ramer 10C za jízdy policejního vozidla. Samotný přestupek dokumentuje Záznam o přestupku se snímkem změřeného vozidla, spolu s informacemi o radaru a měřeném vozidle. Do předtisku oznámení přestupku vyplněného policejní hlídkou využil žalobce práva se k přestupku vyjádřit, když uvedl „*jsem si vědom, vzhledem k přemíře stresu kvůli dětem jsem na chvíli nedbal rychlosti*“.

40. Ve spise je dále založen Ověřovací list č. 247/16 vystavený dne 30. 11. 2016 a platný do 29. 11. 2017, záznam o lustraci v registru motorového vozidla a výpis z evidenční karty řidiče – žalobce.
41. Dne 1. 6. 2017 zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem přestupkové řízení a ústní jednání nařídil na 21. 6. 2017 v 15 hodin. Z ústního jednání se obviněný elektronicky dne 21. 6. 2017 omluvil. Téhož dne bylo správnímu orgánu zasláno sdělení o převzetí zastoupení, omluva z ústního jednání a žádost o kopii spisu.
42. Další termín ústního jednání stanovil správní orgán na 25. 7. 2017 v 13:00 hodin. Dne 3. 7. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně opětovně doručena žádost o zaslání kopie spisu. V reakci na opakovanou žádost zaslal správní orgán zmocněnci žalobce kopii spisového materiálu. Žalobce požádal správní orgán I. stupně o doplnění návodu k použití radarového rychloměru Ramer 10C. Požadovaný návod k obsluze poskytl správní orgán zástupci žalobce elektronicky dne 31. 7. 2017. Na ústním jednání dne 25. 7. 2017 zástupce žalobce vypověděl, že návrh na doplnění dokazování zašle nejpozději do tří týdnů. Zástupce žalobce zaslal správnímu orgánu dne 16. 8. 2017 návrh na doplnění dokazování, kde předložil řadu námitek proti provedenému měření a vznesl několik důkazních návrhů.
43. Dne 30. 11. 2017 podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání. Žalovaný po obdržení spisového materiálu doplnil do spisu pomůcku pro vyhodnocení záznamů ze zařízení Ramer i se šablonou měření aplikovanou na konkrétní situaci žalobce. V reakci na doplněné dokazování zaslal žalobce další dvě vyjádření, kde s novými důkazy založenými do spisu polemizoval a mj. vznesl proti Mgr. V. M., jako oprávněné úřední osobě námitku podjatosti.
44. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
45. Jako první okruh námitek žalobce uváděl nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně neodůvodnil zamítnutí provedení důkazů, které navrhoval žalobce. Tato námitka je nedůvodná.
46. Krajský soud předně konstatuje, že prvostupňové a druhostupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek a lze tedy v odvolacím řízení napravit vady a nedostatky řízení předchozího (prvostupňového rozhodnutí). Krajský soud v dané věci odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 63/2006 ze dne 7. 2. 2007, který lze použít analogicky i v této věci, podle něhož tvoří správní řízení v I. stupni i v odvolacím řízení jeden celek a v něm platí zásada koncentrace. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně sice pochybil, pokud neodůvodnil, proč navržené důkazy neprovedl, rozhodl se však toto odůvodnění doplnit a stejně jako správní orgán I. stupně tyto důkazy neprovést. Toto neprovedení ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil tak, že provedení důkazu by bylo zcela nadbytečné a nevedlo by k žádnému novému zjištění. Přitom odkázal na dokumentaci založenou ve spise.
47. K navrhovaným důkazům žalovaný odkázal na rozsáhlou judikaturu, dle níž je podstatné, že silniční rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii, přičemž prověření navrhovaných důkazů by šlo nad rámec zásady materiální pravdy, navíc je nespojuje s žádnou specifickou námitkou, podle níž by došlo k vadnému měření. K těmto odvolacím námitkám se žalovaný vyjádřil na straně 12 a 13 napadeného rozhodnutí (viz shrnutí výše).

48. Krajský soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s žalobcovým návrhem na provedení dodatečných důkazů, tak jak jej žalobce uplatnil ve svém odvolání. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“ Jak krajský soud uvedl již výše, těmto ústavním požadavkům napadené rozhodnutí vyhovělo, když v tomto žalovaný výslovně uvedl, že zjištění skutkového stavu ze strany správního orgánu I. stupně bylo zcela dostatečné, plně se s tímto ztotožnil, přičemž pro vypořádání konkrétních námitek žalobce týkajících se správnosti postupu při měření vozidla využil svých odborných znalostí.
49. Krajský soud byl dále i v souvislosti s námitkou nepřezkoumatelnosti povinen na základě žaloby přezkoumat, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobce přestupku dopustil, s tím, že zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení žalobcovy viny. Krajský soud k tomuto uvádí, že správní orgán I. stupně i žalovaný provedli řádné a obsáhlé dokazování, přičemž z podkladů pro rozhodnutí vyplývá nepochybný závěr o vině žalobce. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Správním orgánům přitom jako důkaz svědčící o vině žalobce svědčilo oznámení přestupku, záznamu o přestupku s fotkou změřeného vozidla, Ověřovací list č. 247/16, Uživatelská příručka k radarovému rychloměru Ramer 10 C k roku 8/2012, Návod k obsluze radarového rychloměru Ramer 10C vydaný a revidovaný k 17. 9. 2015, Pomůcka pro vyhodnocení záznamu měření ze zařízení Ramer 7CCD,7M, Ramer 10C a AD9, svazek měření zobrazeném na snímku pomocí šablony zprava.
50. Důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem Ramer 10C, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl použit po dobu platnosti provedeného ověření, což splňuje zákonný požadavek dle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále jen „zákon o metrologii“). Pokud žalobce zpochybňoval výsledek a způsob měření rychlosti jím řízeného vozidla, je třeba poukázat na ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku. Ověřením uvedeného měřicího přístroje, jako měřidla, se potvrzuje, že tento přístroj jako měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Jestliže důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, přičemž o jeho identitě není žádná pochybnost a byl použit po dobu platnosti provedeného měření a policista byl seznámen a oprávněn obsluhovat dané měřicí zařízení, nemůže žalobcova námitka zpochybňující měření sama o sobě zpochybnit závěry správních orgánů o spáchání přestupku.

51. Krajský soud má tedy za to, že se žalovaný s námitkou navržených důkazů dostatečně vypořádal. Provádění navržených důkazů má soud ve shodě se žalovaným za nadbytečné, když byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, a žalobce nijak konkrétně nezpochybnil správnost provedeného měření a ani ke svým tvrzením nepředložil žádné důkazy. Soud v tomto kontextu ze správního spisu ověřil, že použitý rychloměr Ramer 10C splňoval všechny zákonem stanovené požadavky, což vyplývá z ověřovacího listu 247/16 ze dne 30. 11. 2016., vypracovaného Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., dle kterého byl rychloměr jako stanovené měřidlo ověřen a bylo možné jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze, a to do platnosti ověření dne 29. 11. 2017. Ve vztahu k výsledné fotodokumentaci poté krajský soud v souladu se závěry správních orgánů uvádí, že na pořízeném snímku je vozidlo viditelně zachyceno, aniž by bylo zaměnitelné s jiným vozidlem či objektem. O okolnostech spáchání přestupku, tj. zejména jak významně žalobce překročil rychlost a že měření probíhalo standardně, svědčí především výstup z měřiče rychlosti – záznam o přestupku, zachycující vozidlo žalobce ve standardní poloze s čitelnou registrační značkou a dalšími souvisejícími údaji. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem Ramer 10C, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Autorizovaného metrologického střediska. Z těchto důvodů soud neuznal ani námitku, že bylo možné, že by zasahující policisté postupovali v rozporu s návodem k obsluze. Výstup z měřicího zařízení spolu s ostatními podklady správního spisu dosvědčují, že k žádným neobvyklým postupům ani výsledkům měření nedošlo. Nebyly zjištěny žádné indicie k tomu, že by nebylo postupováno v souladu s návodem obsluze.
52. Zdejší soud dále souhlasí se závěry žalovaného, neboť žalobce svou argumentací, již uplatnil již v řízení před správními orgány, nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze spisu vyplývají jasné důkazy, že žalobce skutečně řídil na dálnici D1, mezi kilometrem 261,0 a 260,5, ve směru jízdy od obce Hulín na obec Kroměříž, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 130 km/hod., rychlostí nejméně o 51 km/hod. vyšší, než byla povolená rychlost v obci.
53. Krajský soud dále poznamenává, že veškerá v odvolání uplatněná tvrzení žalobce byla pouze ničím neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci.
54. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006-84).
55. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že dokumenty založené ve spisovém materiálu v souzené věci prokazují závěr správního orgánu I. stupně, že se žalobce dopustil přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalovaný správně uzavřel, že správní orgán nepochybil, jestliže provedl důkaz fotografií z měřicího zařízení a vyhodnotil jej jako dostačující důkaz, neboť tento snímek nevykazuje žádné atypické či nestandardní

znaky, ani ze spisu nevyplývá žádná skutečnost, která by údaje na fotografii, resp. její věrohodnost, měla zpochybňovat. Žalovaný, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, také řádně zdůvodnil, z jakého důvodu dospěl k závěru, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení.

56. Krajský soud přitom konstatuje, že v případě, kdy bylo správními orgány dostatečně prokázáno, že se vozidlo nacházelo ve správné poloze pro měření, tato odpovídala správnosti měření, přičemž zasahující policisté nezpochybnili přesné ustavení radarového měřiče, nebylo již shledáno relevantním tvrzení žalobce, že měření rychlosti vozidla žalobce bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Toto tvrzení žalobce tak nebylo ničím doloženo a nemá rovněž žádnou oporu ve spisovém materiálu. Nelze přehlédnout ani to, že žalobce po zastavení hlídkou Policie ČR nezpochybňoval ani překročení maximální dovolené rychlosti, ani správnost provedeného měření.
57. Krajský soud v této souvislosti dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky č. j. 3 As 82/2012-27, č. j. 1 As 83/2013-60), podle níž, *„pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze“*. Dále zdůrazňuje, že základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je, že měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy není zaznamenána rychlost vozidla. Krajský soud v daných souvislostech odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 40/2017-32, který detailně popisuje průběh měření předmětným měřičem Ramer 10C. Uvedené závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 83/2013, lze vztáhnout i na skutkové okolnosti nyní posuzované věci. Z provedeného dokazování tak žádné důvodné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření rychlosti zjištěny nebyly. K měření byl tedy použit kalibrovaný přístroj a krajský soud proto vycházel ze závěru, že po dobu trvání ověření přesnosti měření rychloměru je chyba měření objektivně vyloučena. V případě nesprávného nastavení přístroje, resp. v této fázi, pokud by nedošlo k ověření výsledku hodnoty naměřené, by přístroj rychlost nezměřil, tedy by anuloval hodnotu měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 6 As 229/2015-43). Žalobcovy výtky proti měření rychlosti jízdy a jeho správnosti tedy zůstaly v pouhé obecné rovině.
58. K provedení jiných žalobcem navrhovaných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tak tomu bylo například za situace, kdy žalobce tvrdil, že byl ke zrychlení donucen tím, že jej policejní vozidlo dojelo značnou rychlostí a vytvořilo tím nebezpečnou dopravní situaci, což bylo navíc spojeno s nejasnostmi kolem videozáznamu celé dopravní situace (srov. žalobcem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51).
59. Žalovaný proto správně uzavřel, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek podkladů svědčících o správnosti jeho rozhodnutí, kterými jsou oznámení o přestupku, záznam o přestupku, fotografie měřeného vozidla a údaje o provedeném měření, ověřovací list silničního radarového rychloměru, uživatelská příručka radarového měřiče rychlosti Ramer 10. Tyto důkazy je nutno považovat za plně dostačující v případě, kdy se žalobci nepodařilo závěry správních orgánů věrohodně zpochybnit. Z uvedeného vyplývá, že spáchání předmětného přestupku bylo žalobci dostatečně prokázáno.

60. Žalovaný se přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkami žalobce týkajícími se samotného měření a správně vyloučil, že by v případě žalobce mohlo dojít k chybě měření. Tento závěr přitom žalobce nijak relevantně nevyvrátil. Uvedená argumentace žalobce byla ze strany žalovaného srozumitelně vyvrácena. Krajský soud má za to, že námitky žalobce a návrhy na doplnění dokazování byly (byť v kontextu textu odůvodnění napadeného rozhodnutí) řádně zodpovězeny. Správní orgány jsou schopny a oprávněny si odbornou otázku zodpovědět samy. Své závěry jsou však povinny řádně odůvodnit. Tak tomu bylo i v nyní řešeném případě, kdy žalovaný v návaznosti na úvahy správního orgánu I. stupně podrobně rozvedl úvahy o správnosti měření a relevanci výsledků měření. Je přitom pochopitelné, že správní orgány při svém rozhodování vychází ze své dlouhodobé praxe v oblasti dopravních přestupků, která je založena mj. na znalosti návodu k obsluze jednotlivých měřicích zařízení a na něj navázaného vyhodnocování snímků z měřicích zařízení. Nutno podotknout, že v daném případě navíc ani žádné skutkové okolnosti nenasvědčovaly tomu, že by výsledek naměřené hodnoty radarového měření vykazoval jakékoliv pochybnosti o správnosti měření.
61. Podle krajského soudu v řízení nebyla zpochybněna obsluha měřicího zařízení, která postupovala v souladu s návodem k obsluze, a nebyl zpochybněn ani závěr, že naměřená rychlost vozidla žalobce byla skutečnou rychlostí vozidla. Za této situace by bylo provedení dalších důkazů nadbytečné.
62. Dále žalobce namítal, že dle ověřovacího listu byl rychloměr Ramer 10C vyroben v roce 2015 a je třeba na něj aplikovat návod k obsluze platný v době výroby rychloměru a nikoliv návod revidovaný ke dni 17. 9. 2015. Tato námitka je nedůvodná, neboť žalovaný správně při vyhodnocení měření pracoval s platným návodem ke dni spáchání přestupku žalobcem, kterým byl návod revidovaný ke dni 17. 9. 2015. Návod k obsluze popisuje, jak určité zařízení funguje a pokud byla provedena revize návodu ze dne 17. 10. 2011, je nezbytné se řídit novou verzí návodu. Krajský soud není oprávněn zkoumat, z jakého důvodu bylo k dané revizi přistoupeno, pouze to, zda se Policie ČR řídila platným návodem.
63. Pokud tedy byla z návodu ze dne 17. 9. 2015 vypuštěna podmínka, aby v případě měření rychlosti předjíždějících vozidel byl rozdíl mezi měřícím a měřeným vozidlem cca 20 km/h, tak tuto podmínku nebyla policie povinná dodržet a nedopustila se tak postupu při měření, který by byl v rozporu s návodem.
64. Pokud jde o tvrzení žalobce, že na snímku z měření nebyly uvedeny identifikační údaje z měření a že nebyl dodržen odstup měřiče od středu měřeného jízdního pruhu, krajský soud tato tvrzení shledává nedůvodnými a odkazuje na výše uvedené argumenty. Pouze ve stručnosti opakuje, že v dané věci vycházely správní orgány z podkladů, jež nejen měly k dispozici (všechny tyto podklady uvedeny výše), ale které byly plně dostatečné k tomu, aby na jejich základě bylo možno učinit závěr, že žalobce spáchal za vinu mu kladený přestupek. Ze všech těchto podkladů vyplývá, že žalobce řídil příslušné vozidlo a že měření bylo provedeno standardním a způsobilým měřicím zařízením a příslušným policejním orgánem k tomu zákonným způsobem zmocněným.
65. S ohledem na jednoznačně doložený skutkový stav věci (viz výše) a obsahy prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí, proto dospěl krajský soud k závěru, že nebylo potřeba důkazní stav dále doplňovat. Za stavu, kdy spáchání daného

přestupku plynulo již z důkazů, jež byly součástí správního spisu, by totiž bylo nadbytečné opatřovat ještě důkazy další a danou skutečnost dále a dále odůvodňovat nad rámec běžného stavu dalšími důkazy. Správní orgán I. stupně a žalovaný se danou otázkou zabývali podrobným způsobem, jak je zřejmé z odůvodnění jejich rozhodnutí. Krajský soud se s jejich závěry plně ztotožňuje, a proto na ně v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy opakoval totéž. Správní orgány rozhodně nerezignovaly na zjištění správného skutkového stavu, přičemž podklady, z nichž vycházely, jsou objektivní povahy.

66. Krajský soud dospěl k závěru, že přestupkové jednání žalobce bylo dostatečně zdokumentováno a prokázáno. Oznámení o přestupku, fotodokumentace se záznamem měření vozidla a ověřovací list radarového rychloměru byly dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Rozhodnutí o přestupku pak obsahuje určení věci, kterou mělo dojít ke spáchání protiprávního jednání, z fotodokumentace lze seznat registrační značku vozidla, typ vozidla, naměřenou rychlost, způsob jejího měření a žalobce byl policejní hlídkou ztotožněn. Rozhodnutí správních orgánů jsou přitom plně přezkoumatelná, neboť je z nich patrné, jaký skutkový stav vzaly za rozhodný a jak uvážily o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech. Ostatně zcela dostatečným důkazem o rychlosti měřeného vozidla měřícím zařízením Ramer 10 C je již jím vytvořený záznam, jak plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51
67. Co se týče nezákonnosti použití pomůcky pro vyhodnocení měření, je i tato námitka nedůvodná. Její relevanci vícekrát potvrdily správní soudy při svém rozhodování. Poprvé tak učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 93/2015-41, kdy uvedl: *„Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že za účelem verifikace správnosti měření rychlosti byla výrobcem silničních radarových měřičů RAMER (včetně typu RAMER 10, AD9, užitého v nyní posuzované věci) vydána pomůcka v podobě šablon, resp. mříž, jež jsou součástí návodu k jejich užití. Příložením této pomůcky na fotografii měřeného vozidla pořízenou rychloměrem (ve standardním rozměru, odpovídajícím formuláři Záznamu o přestupku), lze velmi jednoduchým způsobem ověřit, zda byl dodržen předepsaný postup.“* Stejně tak Nejvyšší správní soud a ostatně i krajské soudy uvedly, že je zcela v pořádku, pokud s dokumentem a šablonou „vyhodnocení záznamů ze zařízení Ramer 7CCD, Ramer 7M, Ramer 10, Ad9“ (dále jen „pomůcka“), pracují správní orgány a samy si jednoduchým přiložením šablony snímky vyhodnotí – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 308/2016, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 A 2/2016-52, rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 44/2016 a další).
68. Předmětná pomůcka slouží jako pomoc při sporných případech, kdy nelze spolehlivě posoudit ze snímku, zda obsluha rychloměru dodržela návod k obsluze. V případě použití postupu v této pomůcce lze s určitostí zjistit, zda obsluha dodržela správný postup měření. Na základě provedených důkazů, zejména této příručky s přiloženou šablonou, dospěly správní orgány k závěru o správnosti provedeného měření v souladu s návodem k obsluze. Na snímku z radaru je zřejmé, že předmětná pomůcka pro vyhodnocení záznamu byla použita správně. V případě použití postupu uvedeného v této pomůcce lze s určitostí zjistit, zda obsluha dodržela správný postup měření, tak tomu bylo i v dané věci. Ze záznamu přestupku nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o tom, že by rychloměr nebyl použitý v souladu s návodem k obsluze. Správné ustavení lze s určitostí poznat z pozice měřeného vozidla ve snímku za pomoci pozice radarového svazku (u rychloměrů, kde je přímo ve snímku zobrazována) nebo pomocí šablony - pomůcky pro vyhodnocení měření. Jiným

způsobem to přesně zjistit nelze. Krajský soud proto tuto námitku ohledně nesprávně provedeného měření posoudil jako tvrzení, které není schopno samo o sobě vzbudit důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu. Proto by také bylo zcela nadbytečné provádět v tomto směru další dokazování.

69. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
70. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. dubna 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.